

- 2) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż upoważnia on osoby trzecie, mające w tym interes prawny, do powołania się na nieważność porozumienia lub uzgodnionej praktyki, zabronionej przez ów przepis wspólnotowy, oraz do żądania naprawienia poniesionej szkody, gdy istnieje związek przyczynowy pomiędzy porozumieniem lub uzgodnioną praktyką a szkodą;
- 3) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż termin do wniesienia powództwa odszkodowawczego na jego podstawie rozpoczyna swój bieg od dnia, w którym powstały porozumienie lub uzgodniona praktyka, czy też od dnia w którym porozumienie lub uzgodniona praktyka wygasły;
- 4) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż sędzia krajowy, stwierdziwszy, że szkoda ustalona na podstawie prawa krajowego jest niższa niż korzyść uzyskana przez spółkę, będącą stroną porozumienia lub uzgodnionej praktyki, która wyrządziła szkodę, powinien również z urzędu ustalić wysokość odszkodowania „sankcjonującego” na rzecz poszkodowanej osoby trzeciej, koniecznego dla określenia należnego odszkodowania na kwotę przewyższającą korzyść uzyskaną przez wyrządzającego szkodę, w celu odstraszenia od zawierania porozumień lub stosowania uzgodnionych praktyk, zabronionych przez przepis art. 81 Traktatu.

istnieje związek przyczynowy pomiędzy porozumieniem lub uzgodnioną praktyką a szkodą;

- 3) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż termin do wniesienia powództwa odszkodowawczego na jego podstawie rozpoczyna swój bieg od dnia, w którym powstały porozumienie lub uzgodniona praktyka, czy też od dnia, w którym porozumienie lub uzgodniona praktyka wygasły;
- 4) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż sędzia krajowy, stwierdziwszy, że szkoda ustalona na podstawie prawa krajowego jest niższa niż korzyść uzyskana przez spółkę, będącą stroną porozumienia lub uzgodnionej praktyki, która wyrządziła szkodę, powinien również z urzędu ustalić wysokość odszkodowania „sankcjonującego” na rzecz poszkodowanej osoby trzeciej, koniecznego dla określenia należnego odszkodowania na kwotę przewyższającą korzyść uzyskaną przez wyrządzającego szkodę, w celu odstraszenia od zawierania porozumień lub stosowania uzgodnionych praktyk, zabronionych przez przepis art. 81 Traktatu.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Ufficio del giudice di pace di Bitonto, wydanego dnia 30 czerwca 2004 r., w sprawie Pasqualina Murgolo przeciwko Assitalia Assicurazioni SPA

(Sprawa C-298/04)

(2004/C 251/08)

Dnia 13 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Ufficio del giudice di pace di Bitonto (Włochy) wydanego dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie Pasqualina Murgolo przeciwko Assitalia Assicurazioni SPA.

Ufficio del giudice di pace di Bitonto zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Ufficio del giudice di pace di Bitonto, wydanego dnia 30 czerwca 2004 r., w sprawie Nicolò Tricarico przeciwko Assitalia Assicurazioni SPA

(Sprawa C-297/04)

(2004/C 251/07)

Dnia 13 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Ufficio del giudice di pace di Bitonto (Włochy) wydanego dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie Nicolò Tricarico przeciwko Assitalia Assicurazioni SPA.

Ufficio del giudice di pace di Bitonto zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on sankcję nieważności na porozumienia lub uzgodnione praktyki pomiędzy towarzystwami ubezpieczeń, polegające na wzajemnej wymianie informacji, które pozwalają na podwyższenie składek na ubezpieczenie OC samochodu, które to podwyższenie nie znajduje uzasadnienia w sytuacji rynku, nawet wzięwszy pod uwagę udział w porozumieniu lub uzgodnionej praktyce spółek, które przynależą do różnych Państw Członkowskich;
- 2) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego o treści analogicznej do art. 33 włoskiej ustawy 287/1990, zgodnie z którym wniosek o odszkodowanie za naruszenie przepisów wspólnotowych i krajowych wskutek porozumień sprzecznych z zasadami konkurencji powinien również przez osoby trzecie zostać złożony przed sądem innym niż ten, który jest zwykle właściwy do rozpatrywania wniosków o taką kwotę, co pociąga za sobą znaczny wzrost kosztów i wydłużenie czasu trwania postępowania;
- 29) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż upoważnia on osoby trzecie, mające w tym interes prawny, do powołania się na nieważność porozumienia lub uzgodnionej praktyki, zabronionej przez ów przepis wspólnotowy, oraz do żądania naprawienia poniesionej szkody, gdy

- 1) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on sankcję nieważności na porozumienia lub uzgodnione praktyki pomiędzy towarzystwami ubezpieczeń, polegające na wzajemnej wymianie informacji, które pozwalają na podwyższenie składek na ubezpieczenie OC samochodu, które to podwyższenie nie znajduje uzasadnienia w sytuacji rynku, nawet wzięwszy pod uwagę udział w porozumieniu lub uzgodnionej praktyce spółek, które przynależą do różnych Państw Członkowskich;

- 2) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego o treści analogicznej do art. 33 włoskiej ustawy 287/1990, zgodnie z którym wniosek o odszkodowanie za naruszenie przepisów wspólnotowych i krajowych wskutek porozumień sprzecznych z zasadami konkurencji powinien również przez osoby trzecie zostać złożony przed sądem innym niż ten, który jest zwykle właściwy do rozpatrywania wniosków o taką kwotę, co pociąga za sobą znaczny wzrost kosztów i wydłużenie czasu trwania postępowania;

- 3) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż upoważnia on osoby trzecie, mające w tym interes prawny, do powołania się na nieważność porozumienia lub uzgodnionej praktyki, zabronionej przez ów przepis wspólnotowy, oraz do żądania naprawienia poniesionej szkody, gdy istnieje związek przyczynowy pomiędzy porozumieniem lub uzgodnioną praktyką a szkodą;
- 4) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż termin do wniesienia powództwa odszkodowawczego na jego podstawie rozpoczyna swój bieg od dnia, w którym powstały porozumienie lub uzgodniona praktyka, czy też od dnia, w którym porozumienie lub uzgodniona praktyka wygasły;
- 5) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż sędzia krajowy, stwierdziwszy, że szkoda ustalona na podstawie prawa krajowego jest niższa niż korzyść uzyskana przez spółkę, będącą stroną porozumienia lub uzgodnionej praktyki, która wyrządziła szkodę, powinien również z urzędu ustalić wysokość odszkodowania „sankcjonującego” na rzecz poszkodowanej osoby trzeciej, koniecznego dla określenia należnego odszkodowania na kwotę przewyższającą korzyść uzyskaną przez wyrządzającego szkodę, w celu odstraszenia od zawierania porozumień lub stosowania uzgodnionych praktyk, zabronionych przez przepis art. 81 Traktatu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Szombathelyi Városi Bíróság (Węgry) z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie Ynos Kft. przeciwko János Varga

(Sprawa C-302/04)

(2004/C 251/09)

Dnia 19 lipca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Szombathelyi Városi Bíróság z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie Ynos Kft. przeciwko János Varga. Szombathelyi Városi Bíróság zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (zwanej dalej „dyrektywą”), zgodnie z którym Państwa Członkowskie zobowiązane są wprowadzić regulację, w myśl której nieuczciwe warunki w umowach zawartych pomiędzy przedsiębiorcą i konsumentem nie wiążą konsumenta, należy interpretować w ten sposób, że ten przepis może stanowić postawę dla krajowej regulacji, jak na przykład art. 209 ust. 1 Polgári Törvénykönyv (węgierski kodeks cywilny, zwany dalej „Ptk”), która

jest stosowana w przypadku, gdy zostanie stwierdzony nieuczciwy charakter ogólnego postanowienia umowy i, zgodnie z jej treścią, nieuczciwe postanowienie umowne traci moc obowiązującą względem konsumenta nie z mocy prawa, lecz tylko wskutek wyraźnego oświadczenia konsumenta, to znaczy w przypadku skutecznego zaskarżenia?

2. Czy z wymienionego postanowienia dyrektywy, w myśl którego umowa będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli może być utrzymana w mocy bez dotkniętych nieważnością nieuczciwych warunków, należy wywodzić, że ważność całej umowy nie zostanie wzruszona, o ile możliwe jest wyłączenie z niej nieuczciwych warunków, gdy w myśl postanowień właściwego prawa krajowego nieuczciwe warunki ustanowione przez przedsiębiorcę nie wiążą konsumenta, ale przedsiębiorca nie zawarłby umowy z konsumentem bez postanowień, które wprowadził do umowy?
3. Czy z punktu widzenia stosowania prawa wspólnotowego jest istotne, że postępowanie stanowiące podstawę niniejszych pytań prejudycjalnych zostało wszczęte przed akcesją Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej, jednakże po dostosowaniu prawa krajowego do regulacji dyrektywy?

(¹) Dz.U. L 95, str. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone – Sezione 02 (Włochy), wydanego dnia 14 lipca 2004 r., w sprawie Banca Popolare FriulAdria SpA przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Pordenone

(Sprawa C-336/04)

(2004/C 251/10)

Dnia 2 sierpnia 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone wydanego 14 lipca 2004 r. w sprawie Banca Popolare FriulAdria SpA przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Pordenone.

Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy decyzja Komisji nr 2002/581/WE⁽¹⁾ z dnia 11 grudnia 2001 r. (Dz.U. 184 z dnia 13 lipca 2002 r., str. 27) jest nieważna i niezgodna z prawem wspólnotowym w stopniu, w jakim przepisy ustawy nr 461/98 oraz związanej z nią dekretu z mocą ustawy nr 153/99 dotyczące banków są, wbrew opinii Komisji, zgodne ze wspólnym rynkiem, lub też objęte są wyjątkami wskazanymi w art. 87 ust. 3 lit. b) i c) Traktatu WE?